

„Ei, wat je zegt! Goed, ik zal even bij de diakens aanstappen.”

Lijs begon toch te begrijpen, dat ze 't spel verliezen zou. Als oom naar de diakens gaat en zegt, dat hij zelf voortaan voor de kinderen zorgen wil, dan staan dezen hen volgaarne af, dat begrijpt ze. En iedereen op 't dorp weet, dat ze de kinderen wel voor een kleinigheid genomen heeft, maar dat ze toch wel heeft gezorgd, er geen scha van te hebben.

Ze zakt op een stoel en begint te schreien, van spijt en woede — ze had trouwens haar tranen dichtbij, als 't noodig was.

„Ziezoo — nu zul je reden verstaan”, zegt oom, terwijl hij een portefeuille voor den dag haalt. „Hier — nu kun je kiezen; laat je de kinders geedschiks gaan, dan

kun je dit naar je schuiven, maar anders heb je je voor de gevolgen te wachten.”

En meteen legt oom twee briefjes van vijf en twintig op tafel.

Lijs kijkt er naar met de begeerigheid van een roofdier.

„Ik ben een arm mensch en een weduwvrouw”, zegt ze — „ik moet het toch verliezen. Maar mijnheer kan gerust gelooven, dat ik er nóg scha bij lijd.”

„Ik durf het gerust zóó wagen, oudje! Hoe is 't — doe je 't, of niet?”

„Vooruit dan maar — ik kan niet anders!”

„Zóó mag ik 't hooren, dat is verstandige praat.”

(Wordt vervolgd.)

P A A S C H E L I J D

Op een vroegen Zondagmorgen
Gingen vrouwen naar het graf,
Peinzend tot elkander sprekend:
„Wie werpt ons den steen er af?”
't Harte vol van zorg en smarte
Kwamen zij tot aan den hof.
Waar hun Heiland en hun Meester
Nederlag in 't nietig stof.

Maar hun Meester was verzezen,
Had den dood te niet gedaan,
Was reeds op dien vroegen morgen
Uit het graf weer opgestaan.
Zoo klonk thans het woord haar tegen
Van des hemels Eng'lenwacht,
Die van uit den hoogen hemel
Haar die boodschap overbracht.

Spoedig wendden zij haar schreden
Naar des Heeren jong'rental,
Dat in droefheid zat verslagen,
Wachtend op wat komen zal.
„Komt nu! Jezus is verzezen;
Ziet! Hij gaat u te gemoet,

Wilt niet langer droevig wezen,
Weest nu allen welgemoed!”

Maar Maria, diep bewogen,
Was niet met haar mee gegaan;
Diep bedroefd roept zij nu luide:
„Is de Heer wel opgestaan?”
„Maar, o vrouwe! hoe zoo treurig?
Wien, wat zoekt gij hier in 't graf?”
„Ach! mijn Heer is weggenomen,
Die Zijn leven voor ons gaf.

Hebt gij Hem ook weggenomen
Zeg, waar hebt gij Hem gelegd?
Zeg, o tuinman! zeg 't mij spoedig;
Hadt 't maar eerder mij gezegd!”
„Wel, Maria! staak uw weenen,
Ik ben waarlijk opgestaan,
Zie, Mijn handen en mijn voeten
Toonen u dit duid'lijk aan.”

„Rabbi! Meester!” snikt zij luide
En valt aan Zijn voeten neer,
Wil haar Heiland eer bewijzen,

Hem aanbidden, als weleer.
 „Ga, Maria! tot Mijn broed'ren;
 Raak Mijn lichaam nu niet aan;
 Zeg aan allen, ook aan Petrus,
 Dat Ik reeds ben opgestaan.”

Pas heeft Petrus 't woord vernomen,
 Dat zijn Heer is opgestaan,
 Of hij wil nu met Johannes
 Naar het ledig graf eens gaan.
 Daar gekomen wordt 't hun duidelijk,
 Ja, hun Heer is opgestaan,
 Heeft het leven weer hernomen,
 En den dood te niet gedaan.

Op den weg naar 't vlekje Emmaus
 Gingen van Jeruzalem
 Twee van 's Heeren lieve vrienden,
 Telkens sprekend over Hem!
 Plots'ling komt hen daar een vreemd'ling
 Storen in hun druk gesprek,
 Vraagt nieuwsgierig naar de reden
 Van hun overhaast vertrek.

„Zijt gij dan alleen een vreemd'ling?
 Hebt gij het dan niet gehoord,
 Dat men in de laatste dagen
 Onzen Meester heeft vermoord?
 Ja, wij dachten allen zeker,
 Dat Hij ons verlossen zou;
 Ja, wij wijdden Hem ons leven,
 Blevan aan Zijn liefde trouw.

't Is de derde dag reeds heden
 Na dit alles is geschied,
 En ook vrouwen kwamen zeggen
 Dat de Heer het graf verliet.
 Daarom gingen wij vol droefheid
 Naar het graf des Heeren heen,
 Maar Hem, dien wij daarin zochten,
 Vonden wij er niet, o neen!”

„Leest aandachtig dan de Schriften;”
 Zegt hun derde reisgenoot,
 „Hoe profeten reeds voorspelden,
 Christus' lijden en Zijn dood.
 Want de Christus moest dus lijden
 Om dan weder op te staan,
 En dan eenmaal na dit alles
 In Zijn heerlijkheid té gaan.”

Weldra is men 't vlek genaderd,
 Waar het drietal scheiden moet.
 „Kom,” zegt 't tweetal, „wil hier blijven,
 Uw gezelschap was ons goed.”
 Eind'lijk laat Hij Zich bepraten
 Blijft nu ook hun dischgenoot.
 „Meester! Heere!” is hun uitroep
 Bij de breking van het brood.

Maar nu is de Heer verdwenen,
 Liet zijn vrienden gansch alleen.
 Brandd' hun hart niet van verlangen?
 En nu is hun Heer weer heen.
 Spoedig is 't besluit genomen:
 Nu niet langer hier getoefd,
 Maar ook naar de and're vrienden,
 Die zoo bitter zijn bedroefd.

Te Jeruzalem gekomen
 Komt men hen reeds tegemoet,
 Meldt men hun de blijde tijding:
 Petrus heeft den Heer ontmoet.
 Ook zij gaan nu aan 't verhalen,
 Wat hun is op weg geschied,
 Hoe de Heer zich openbaarde
 En hun plotseling verliet.

Zoo te zamen neergezeten,
 Met gesloten deur en poort,
 Staat daar Jezus in hun midden!
 En spreekt 't heerlijk vredewoord.
 Maar de Heer wil ook den twijfel,
 Die soms nog in 't hart bestaat,
 Van hen nemen, vraagt hun spijs
 En gebruikt een honigraat.

Doch te midden van hun blijdschap
 Laat de Meester hen alleen;
 En het tiental zeide 't Thomas,
 Dat de Meester hun verscheen.
 „Maar”, zegt Thomas, „'k zou 't gelooven,
 Als ik mijne ving'ren lei
 In de teek'nen van de naag'len,
 Of mijn hand stak in Zijn zij.”

Doch nog is geen week vervlogen,
 Toen de Heer hen weer verblijdt;
 Met het: „Vrede zij ulieden!”
 Is hun weder vreugd bereid.
 „Wees niet langer ongeloovig,
 Thomas! kom eens nader bij;

Breng uw vinger in de wonden ;
Leg uw hand maar in Mijn zij."

„Heer! Mijn God!" zoo roept nu Thomas,
„Neen, nu heb 'k geen twijfel meer ;
Nu gij in Uw groote liefde
Ook mij opzoekt, lieve Heer!"
„Zalig zijn zij", zegt de Heere,
„Die gelooven zonder zien,
Hun zal Ik het eeuwig leven
In den zaal'gen Hemel biën."

Nu verscheen de Heer Zijn jong'ren
Aan de zee Tiberias,
Waar reeds Petrus met zijn vrienden
Weder aan het visschen was.
„Kind'ren! hebt gij een'ge toespis?"
Aldus spreekt de Heer hen aan.
„Neen," is 't antwoord, „niets gevangen,
't Visschen is zeer slecht gegaan."

„Werpt het net ter rechter zijde,
Dan vangt gij ook zeker meer."
„Petrus!" fluistert nu Johannes,
„'t Is voorzeker onze Heer!"
't Net wordt nu weer uitgeworpen,
En hun moeite rijk beloond,
Want de Heiland heeft Zijn vrienden
Hier nog eens Zijn macht getoond.

Petrus aarzelt nu niet langer :
't Is zijn Meester en zijn Heer,
Werpt zijn kleed'ren om zijn schouders
En springt ijlings in het meer.
Hij, de vuur'ge, moed'ge Petrus,
Zwemt nu spoedig naar het land,
En aanbidt zijn dierb'ren Heiland,
Die hen wachtte aan het strand.

Daar, aan 't strand, moet nu de Apostel,
Die zijn Heer hier wedervindt,
Driemaal achtereen betuigen,
Dat hij Hem nog teêr bemint.
Hieraan werd, al was 't met droefheid,
Door d' Apostel graag voldaan,
En de Heere stelt hem weder
Tot een zorgend herder aan.

Zoo heeft Jezus voor de Zijnen
Door Zijn onverwinb're kracht
Dood en hel eens overwonnen
En verbroken 's vijands macht.
Ja, voor allen, die gelooven
In den Heiland als hun Heer,
Is den dood zijn macht ontnomen
En verdoemt hen nimmermeer.

L.

Bonifacius, de Apostel der Duitschers

DOOR

A. DE JONG.

fschoon de Gothen, Bourgondiërs en
Vandalen, toen zij hun intrek namen
in de Romeinsche provinciën, reeds tot het
christelijk geloof waren overgegaan, hingen
de eigenlijke bewoners van Duitschland, ook
nadat zij door Chlodwig en diens opvolgers
met de Franken waren vereenigd, toch nog
altijd het oude heidendom aan. Wel is waar
waren er reeds in de 7e eeuw Engelsche
en Frankische monniken, als Columbanus,

Gallus, Kiliaan, Rupertus e.a. naar Duitsch-
land gekomen, waar zij in verschillende
oorden het evangelie gepredikt hadden,
maar het aantal christenen was nog zeer
gering en de menigte des volks wederstond
hardnekkig alle bemoeiingen dier vrome
mannen. Eindelijk gelukte het een Angel-
saksischen monnik, door gloeienden geest-
drift en opofferende liefde, de meeste Duit-
sche stammen voor het christendom te
winnen en in het grootste gedeelte des